

Arrest

nr. 293 721 van 5 september 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN DER BEKEN
Wolstraat 10
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2023 en gelet op de beschikking van 22 mei 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. FEGUY *loco* advocaat D. VAN DER BEKEN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit en bent u Pashtoun en soennitisch moslim. U werd geboren op 7 augustus 2004 in het dorp Surkakhan gelegen in het district Qarghayi in de provincie Laghman. U hebt twee zussen en zes broers. Uw vader kocht en verkocht jonge koeien en schapen op veemarkten en had ook verschillende gronden die hij verhuurde aan landbouwers. U ging nooit naar school in Afghanistan omwille van de veiligheidssituatie in uw regio en het feit dat scholen soms beschoten werden. Wel ging u naar de moskee dichtbij uw huis waar u de Koran leerde. Uw oudere broer Z. (CG: [...], OV: [...]) had sinds lange tijd een kruidenierswinkel vlakbij jullie huis.

Op een avond gingen u en uw broer naar de trouwceremonie van een dorpeling waar jullie hielpen met de voorbereidingen van het voedsel. Plots hoorden jullie buiten geweerschoten en besloten jullie terug naar huis te gaan. Andere dorpelingen die aanwezig waren op de trouw lieten jullie echter niet vertrekken en zeiden dat er een aanval bezig was op jullie huis en dat jullie vader ontvoerd werd door de taliban. Vervolgens kwam de Malik, die naast de familie van de bruidegom woonde, naar daar en nam hij jullie mee naar zijn eigen huis. U en uw broer spendeerden er de nacht en de volgende ochtend belde de Malik naar jullie paternale oom die jullie kwam ophalen. Nog twee of drie dagen bleven jullie in het huis van jullie oom, terwijl hij met de smokkelaar sprak en jullie reis naar Turkije regelde. Gedurende deze dagen had u geen enkel contact met uw moeder of andere broers, en ook geen nieuws over hen. U wist niet om welke reden u het land moest verlaten. Uw oom bracht u kleren en zei dat u naar Turkije zou gaan, waarna hij u samen met uw broer Z. naar Kabul bracht. Van daar gingen u en uw broer met de bus naar Nimroz, waar jullie eerst de grens met Pakistan overstaken en dan de grens met Iran. Na ongeveer één maand kwamen jullie aan in Turkije en vroeg u uw broer om welke reden jullie naar daar kwamen. Hij zei dat de taliban hem in zijn winkel vroegen om hen te helpen, en dat hij 'ja' had gezegd omdat hij bang was. Hierna had hij dit tegen jullie vader gezegd, waarop deze dit aan de Malik ging vertellen en de Malik het op zijn beurt met de autoriteiten in het districtshuis deelde. Nadien arresteerden de autoriteiten mensen van de taliban en kwam de taliban uit wraak naar jullie huis en namen ze jullie vader mee. Na drie maanden in Turkije besloten u en uw broer verder te reizen omdat de Turkse autoriteiten mensen begonnen te deporteren uit het land. Jullie probeerden over te steken naar Griekenland via een kleine rivier maar zaten niet in dezelfde boot. Nadat u kon oversteken werd u gearresteerd door de Griekse politie en zag u uw broer niet meer. Dit was in december 2019. De Griekse autoriteiten namen u mee naar een gesloten opvangcentrum, waar u onder dwang uw vingerafdrukken moest geven en een asielaanvraag geregistreerd werd. Omdat u minderjarig was en de coronapandemie bezig was mocht u het centrum niet verlaten. In juli 2021 werd u vrijgelaten uit dit centrum en naar een huis gebracht. U bleef hier echter niet omdat uw broer eerder gezegd had dat België jullie eindbestemming was, en reisde per trein verder naar Servië. Van daar kwam u in een vrachtwagen naar Italië, en vervolgens via Frankrijk naar België. Op 30 augustus 2021 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in.

Uw broer was er intussen al in geslaagd om België te bereiken. Op 28 juli 2020 kwam hij hier aan en op 9 september 2020 werd zijn verzoek om internationale bescherming geregistreerd. Hij verklaarde niet terug te kunnen naar Afghanistan wegens de problemen met de taliban. Op 7 juni 2022 werd een beslissing genomen over het verzoek van uw broer. Zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werden hem geweigerd omdat zijn asielmotieven ongeloofwaardig werden geacht. Uw broer tekende beroep aan tegen deze beslissing, dat nog hangende is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende documenten neer: de taskara's (Afghaanse identiteitsbewijzen) van uzelf, uw broer Z., uw vader en de rest van uw familie, een dreigbrief van de taliban die uw familie ontving na uw vertrek, en een brief van de dorpsouderen waarin de problemen van uw broer bevestigd worden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen in uw administratief dossier, blijkt dat noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet u kunnen worden toegekend omdat de door u ingeroepen asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

Vooreerst dienen volgende opmerkingen gemaakt te worden bij uw beweerde geboortedatum en leeftijd. Zo verklaarde u bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming dat uw geboortedatum 8 januari 2004 was (zie fiche 'Mineur Etranger Non Accompagné' d.d.30.08.2021) en dat u bijgevolg zo'n 17,5 jaar oud was.

Omdat uit informatie van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) bleek dat u in Griekenland geregistreerd werd onder een andere naam (E.Kh.) en een andere geboortedatum ([...] januari 2003), besloot de Dienst Voogdij een medische test te organiseren om uw leeftijd na te gaan. Deze test, die plaatsvond op 7 januari 2022, schatte uw leeftijd op 16 jaar en 9 maanden met een standaarddeviatie van 1 jaar. Gezien uzelf verklaarde geboren te zijn op 8 januari 2004, besloot de Dienst Voogdij u vanaf 28 januari 2022 als ouder dan 18 jaar te beschouwen. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. Dat men in Griekenland niet de juiste geboortedatum of leeftijd noteerde (CGVS p.3) doet geen afbreuk aan deze vaststellingen, net zoals het gegeven dat u over uw taskara of Afghaanse identiteitsbewijs beschikt (CGVS p.4). Op een taskara wordt immers steeds een schatting van de leeftijd gemaakt gebaseerd op iemands uiterlijke verschijning, waardoor de correctheid ervan bijzonder weinig betrouwbaar is.

Ten tweede kunnen uw verklaringen over de gebeurtenissen die zich in Afghanistan afspeelden, en waardoor u en uw broer Z. het land dienden te verlaten, niet overtuigen. Zo stelde u dat u die bewuste avond naar het trouwfeest van een dorpeling ging samen met uw oudere broer Z., en dat uw vader, moeder en jongere broers thuisbleven. Gevraagd hoe het kwam dat zij niet meegingen antwoordde u dat zij geen interesse hadden, uw broers nog te jong waren en uw vader hen niet toeliet om naar de trouw te gaan. Uzelf was ook nog jong maar u mocht naar eigen zeggen wel gaan van uw vader (CGVS p.19). Het is echter vreemd dat uw vader u, alsook uw oudere broer Z., wel de toestemming gaf om naar dit trouwfeest te gaan, daar uw broer net behoorlijke problemen met de taliban had gekend. De taliban had hem immers gevraagd om hen te helpen, waarna uw broer dit tegen uw vader zei, de vader het aan de Malik vertelde en deze op zijn beurt de autoriteiten inlichtte (CGVS p.18). Hierna arresteerden de autoriteiten talibanstrijders in uw dorp, iets waarvan uw broer eveneens op de hoogte was (CGVS p.18). Dat jullie desondanks amper twee dagen later (zie Notities Persoonlijk Onderhoud A.Z. d.d.30.08.2021, hierna NPO broer, p.21) zonder enig voorbehoud naar een trouwfeest gingen, is minstens opmerkelijk.

Ook verklaarde u dat jullie op dit trouwfeest geweerschoten hoorden en andere dorpelingen zeiden dat jullie huis werd aangevallen en de taliban jullie vader meenam (CGVS p.20-21). Ze lieten u en uw broer niet naar huis gaan, waarop de Malik jullie meenam naar zijn huis om er de nacht door te brengen (CGVS p.20). Gevraagd of u en uw broer jullie familie contacteerden (of probeerden te contacteren) terwijl jullie bij de Malik waren stelde u dat dit niet het geval was. U verklaarde dat u geen telefoon had en uw familie er ook geen had om hen op te bellen, en dat jullie bang waren (CGVS p.21). Dat niemand die nacht uw familie kon of wilde contacteren, hetzij via een telefoon hetzij op een andere manier, of u hiervan niet op de hoogte zou geweest zijn (CGVS p.21), is echter niet aannemelijk. Daarenboven werd uw vader volgens de dorpelingen meegenomen door de taliban (CGVS p.21), wat betekent dat uw moeder samen met uw jongere broers alleen thuis zou achtergebleven zijn na dit incident. Dat niemand gedurende de rest van de nacht polshoogte ging nemen bij uw moeder en broers, of zij andersom geen hulp zochten in het dorp nadat de taliban weg waren, en u hier wederom niet van op de hoogte zou geweest zijn (CGVS p.21), is evenmin geloofwaardig. Daarbij gaf u later tijdens het persoonlijk onderhoud aan dat u vanuit Turkije contact had met uw familie omdat uw vaders telefoon thuis was (CGVS p.25-26), hetgeen alleen maar meer vraagtekens plaatst naast uw eerdere verklaringen over de onmogelijkheid om contact te hebben met uw familie na de ontvoering van uw vader door de taliban.

Nog verbazingwekkender zijn uw verklaringen over het verloop van de feiten nadat de Malik de volgende ochtend naar uw paternale oom belde en deze jullie daar kwam ophalen. Gevraagd wat uw oom zei toen hij naar het huis van de Malik kwam stelde u immers dat hij 'niets' zei en jullie met zich meenam naar zijn huis (CGVS p.21), wat echter opnieuw niet kan aangenomen worden. Dat uw oom niets tegen u of uw broer zei, en u ook niet weet of hij met de Malik praatte (CGVS p.21), is een uitleg die evenmin kan overtuigen en uw asielrelaas verder ondermijnt. Ook over de gang van zaken in het huis van uw oom, waar u en uw broer immers vervolgens nog twee of drie dagen verbleven, zijn uw verklaringen allesbehalve aannemelijk. Gevraagd wat jullie daar deden stelde u dat jullie gewoon binnenbleven. Gevraagd waarover jullie spraken stelde u dat u enkel wist dat uw vader ontvoerd werd door de taliban en u verder geen nieuws had. Uw broer en oom spraken naar eigen zeggen met elkaar en u was hier niet van op de hoogte (CGVS p.21). U werd enkel gezegd dat u het land moest verlaten en naar Turkije zou gaan (CGVS p.22). U verklaarde dat u uw familie niet probeerde te contacteren en dat u niet weet of uw broer of oom contact met hen hebben gehad (CGVS p.22), hetgeen opnieuw niet geloofwaardig geacht kan worden. Dat u slechts één keer aan uw broer en oom zou gevraagd hebben waarom uw vader ontvoerd werd, waarop zij u eenvoudigweg niet zouden geantwoord hebben (CGVS p.22), is allesbehalve aannemelijk. Hetzelfde geldt voor het gegeven dat u niet weet wat er met uw moeder en jongere broers gebeurde nadat uw vader werd ontvoerd (CGVS p.22). Dat dit zogenaamd niet ter sprake kwam (of niet gedeeld werd met u) gedurende de dagen dat u en uw broer Z. bij jullie

paternale oom verbleven (CGVS p.22) haalt de authenticiteit van uw asielrelaas volledig onderuit, net zoals feit dat u niet eens weet of u oom uw moeder gedurende die dagen bijvoorbeeld bezocht (CGVS p.23).

Verder gaf u aan niet te weten of uw oom uw vertrek uit Afghanistan overlegde met andere familieleden (CGVS p.23), hetgeen eveneens minstens merkwaardig is. Uw broer Z. was immers degene met (zogenaamde) problemen met de taliban, en uzelf had hier helemaal niets mee te maken. Bovendien was u de tweede oudste zoon en bijgevolg na uw vader (die ontvoerd was) en uw broer Z. (die problemen had en moest vertrekken) het eerstvolgende mannelijke gezinshoofd in de traditionele Pashtounse context. Daarbij verklaarde u Afghanistan te hebben verlaten na de ramadan of het Offerfeest in 2019, die destijds respectievelijk plaatsvonden in de maanden mei en augustus, en was u aldus meer dan 15 jaar oud op het ogenblik van de gebeurtenissen alsook uw vertrek (en geen 14 jaar zoals u zelf beweerde, CGVS p.23). Uw toenmalige leeftijd kan met andere woorden weinig verschuiving bieden voor uw verklaringen, of beter gezegd uw verklaarde onwetendheid, daar u destijds absoluut geen klein kind meer was. Ook het gegeven dat u, nadat uw oom jullie vertrek uit Afghanistan aankondigde, niet met uw broer hierover sprak (CGVS p.23) kan om die reden evenmin aannemelijk worden geacht. Uw verklaring dat u op dat ogenblik niets tegen uw broer zei, maar wanneer jullie aankwamen in Turkije wel altijd aan uw broer vroeg "Wanneer keren we terug, waarom kwamen we naar hier?", houdt geen enkele steek. De uitleg dat u dit eerder niet aan uw broer vroeg omdat u destijds (nog) niet wist dat jullie voor altijd van jullie land weggingen en u dacht dat het misschien slechts tijdelijk was (CGVS p.23), kan hierbij niet overtuigen. Zoals eerder aangehaald was u reeds 15,5 jaar op het ogenblik van jullie vertrek, en doet de vaststelling dat u geen enkele vraag stelde over de reden van dit vertrek, alsook over de situatie van uw moeder en andere broers die thuis achtergebleven waren, ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Ook de verklaring dat uw moeder zelf of uw jongere broers u hier later nooit iets over vertelden (met name over wat zij deden die bewuste nacht nadat uw vader werd meegenomen door de taliban), en dat uw moeder u enkel zei dat u niet bang moest zijn en dat uw vader zou terugkeren (CGVS p.22) is behoorlijk bedenkelijk. U spreekt immers zo'n twee of drie keer per maand met hen, samen met uw broer Z. die hier eveneens verblijft (CGVS p.6). Dat u ook heden nog steeds niet zou weten of uw moeder en jongere broers na de ontvoering van uw vader gewoon thuisbleven of bijvoorbeeld tijdelijk elders naartoe gingen, en u dit kennelijk zelfs niet eens aan uw moeder vroeg (CGVS p.22), plaatst alleen maar meer vraagtekens naast de authenticiteit van uw relaas. Daarbij verklaarde u dat uw familie momenteel nog steeds in hetzelfde dorp in hetzelfde huis leeft, hetgeen eveneens behoorlijk merkwaardig is. De taliban kwam volgens u na uw vertrek immers nog verschillende keren naar uw huis om te vragen naar u en uw broer, en zouden na de val van de Afgaanse regering (in augustus 2021) zelfs één van de zonen van uw paternale oom, die jullie hielp het land te verlaten, hebben ontvoerd en vermoord (CGVS p.12, 26). Dat uw moeder en broers desondanks in het dorp bleven houdt weinig steek, daar uw moeder oorspronkelijk van Kas Aziz Khan afkomstig is, een dorp op zo'n 20 minuten rijden, en zij daar nog een eigen broer en zus heeft wonen met wie jullie een goede relatie hebben (CGVS p.13). Hierbij kan ook nog opgemerkt worden dat uw broer Z. tijdens onderhoud bij het CGVS (zie NPO broer p.11) verklaarde dat uw jongere broers A. en S. naar een privéschool gaan (of gingen), hetgeen hun verklaarde vrees voor de taliban na jullie vertrek evenzeer relativeert.

Voorts kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat de taliban na het vertrek van uzelf en uw broer Z. nog een dreigbrief aan uw familie bezorgde (CGVS p.26-27). Gevraagd hoe uw familie deze brief ontving stelde u dat hij naast de poort of deur van jullie huis werd gezet, en dat uw familie de brief vervolgens aan uw paternale oom gaf omdat ze niet wisten was het was en uw oom kon lezen (CGVS p.27). Uw broer Z. verklaarde echter tijdens zijn onderhoud op het CGVS dat het de imam van de moskee was die de brief naar jullie huis bracht en aan uw familie uitlegde wat erin stond (zie NPO broer p.5), hetgeen behoorlijk afwijkt van uw versie van de feiten en de bedrieglijkheid van jullie beider asielrelaas nogmaals bevestigt. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelde u dat uw broer (Z.) u niet alles zegt en u niet antwoordt wanneer u hem over jullie vader vraagt (CGVS p.27), wat deze discrepantie echter niet kan verklaren. Vervolgens voegde u toe dat één van uw jongere broers, die nog in Afghanistan is, u dit zo vertelde (CGVS p.27), maar kan dit evenmin overtuigen. Het CGVS ziet immers niet in om welke reden uw jongere broer u zou vertellen dat uw familie de brief vond en hem vervolgens naar uw paternale oom bracht, terwijl het de imam zou geweest zijn die met de brief naar jullie huis kwam en hem voorlas. Bovendien valt het op dat u de inhoud van de brief niet eens kent, en dat u dit louter wijt aan het feit dat u het niet kan lezen omdat het 'anders geschreven' is (CGVS p.27). Gevraagd of uw broer (Z.) u vertelde wat er in de brief geschreven staat stelde u dat dit niet het geval is, een zoveelste vaststelling die de authenticiteit van jullie asielrelaas zwaar ondermijnt. Indien jullie

immers werkelijk problemen hadden gekend en de taliban dienen te vrezen, kan worden verwacht dat uw broer u zou inlichten (of u hem zou vragen) over de inhoud van deze brief, die hij zelf immers ook presenteerde in het kader van zijn eigen verzoek om internationale bescherming. Dat u daarentegen helemaal niet op de hoogte bent doet zelfs afvragen of u de asielprocedure wel ernstig neemt.

Los van uw asielmotieven dienen voorts nog enkele opmerkingen gemaakt te worden wat betreft uw verklaringen over uw reisweg. Zo stelde u immers dat u en uw broer Z. samen waren tot in Turkije en jullie elkaar bij de oversteek naar Griekenland kwijt raakten. Volgens u zaten jullie elk in een andere boot en werd u na de oversteek gearresteerd door de Griekse politie en zag u uw broer nadien niet meer tot u aankwam in België (CGVS p.9). Uw broer verklaarde daarentegen dat jullie aan de grens tussen Turkije en Griekenland beschoten werden en uit elkaar zijn gelopen, waarna hij niks meer van u vernam (zie NPO broer p.10). Ook bevestigde u dat u en uw broer, voor jullie elkaar kwijtraakten, hadden afgesproken dat jullie naar België zouden reizen, meer bepaald toen jullie in Turkije waren (CGVS p.10 en verklaring DVZ p.11), waardoor u hem hier nadien wist terug te vinden. Uw broer stelde echter vreemd genoeg dat hij pas op advies van andere jongens in Servië besloot naar België te komen (zie verklaring DVZ d.d.20.11.2020 p.11), of wanneer hij in Griekenland was (zie NPO broer p.26), maar dus in elk geval pas nadat jullie elkaar kwijtraakten. Het is dan ook duidelijk dat u en uw broer evenmin de waarheid spreken over jullie reisweg of de manier waarop jullie wegen gescheiden geraakten, hetgeen jullie algehele geloofwaardigheid alleen maar verder ondermijnt.

Tot slot dient herhaald te worden dat uw broer reeds gehoord werd door het CGVS, en dat zijn verklaringen over zijn problemen met de taliban niet geloofwaardig werden geacht (zie beslissing A.Z. in administratief dossier, blauwe map). Rekening houdend hiermee, alsook met bovenstaande vaststellingen omtrent uw eigen verklaringen en de tegenstrijdigheden tussen jullie beider verklaringen, maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De documenten die u neerlegde ter ondersteuning van dit verzoek kunnen deze appreciatie niet ombuigen. De taskara's van uzelf, uw broer Z., uw vader en de rest van uw familie kunnen immers hooguit jullie identiteit en Afghaanse nationaliteit aantonen, elementen die (los van uw leeftijd) echter niet ter discussie staan. Wat de dreigbrief van de taliban betreft werd eerder reeds opgemerkt dat u en uw broer tegenstrijdige verklaringen aflegden over onder meer de ontvangst ervan en dat u zelfs zowaar hebt nagelaten om u te informeren over de inhoud van deze brief (zie supra). Hier kan nog aan toegevoegd worden dat een dergelijke brief door eender wie kan opgesteld zijn, net zoals de brief van de dorpsouderen waarin zij de problemen van uw broer bevestigen. Bovendien dateert de brief van de dorpsouderen van 05/10/1399 (Gregoriaanse kalender: 25/12/2020), en werd deze met andere woorden pas ruim een jaar na jullie vertrek opgemaakt, toen uw broer reeds aangekomen was in België en in asielprocedure was. Gezien het gesolliciteerd karakter heeft deze brief dan ook weinig objectieve bewijswaarde, en kan hij de appreciatie van uw verzoek onmogelijk beïnvloeden. Bijkomend dient nog te worden vermeld dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten hoe dan ook bijzonder relatief is, daar zij makkelijk op niet-reguliere wijze kunnen verkregen worden, zowel in als buiten Afghanistan. Valse documenten kunnen vaak niet van echte worden onderscheiden, ook niet door gedegen experts. Dit blijkt uit objectieve informatie waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier.

Afghaanse documenten hebben daarom een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van het asielrelaas. Documenten kunnen enkel een bevestigende aanvulling vormen op een geloofwaardig asielrelaas, hetgeen in casu niet het geval is.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf](#)
blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Qarghayi (district), provincie Laghman, Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabu_I_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie.

Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot de leeftijd van vijftien jaar en half in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelt u dat u er de Koran leerde in de moskee tot aan uw vertrek (CGVS p.7), dat u nog steeds contact heeft met uw moeder en jongere broers die nog in uw dorp verblijven (CGVS p.6), en dat u ook nog verschillende ooms en tantes in uw district heeft die eveneens in uw district wonen (CGVS p.12-13).

Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de navolgende schendingen:

“Schending van artikel 48/3 en 48/4 §2 b en c van de Vreemdelingenwet;
Schending van het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel.”

Verzoeker ontwikkelt het middel als volgt:

“Verzoekende partij stelt vast dat zijn nationaliteit, noch herkomst, noch profiel wordt betwist.

3.2.1.1/ Risico op vervolging – art. 48/3 Vw.

De politieke situatie in Afghanistan is instabiel. Dat erkent verwerende partij ook. In augustus 2021 heeft de Taliban de macht over het land gegrepen en is de democratisch gekozen regering gevlucht.

[uiteenzetting aangaande de huidige situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 met betrekking tot geweld, veiligheid, mensenrechten en Afghanen die terugkeren uit Europa, met verwijzingen naar algemene rapporten van onder meer EUAA en rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen]

Of een Afghaan als verwesterd zal worden gepercipieerd hangt af van persoonlijke elementen en dient dus in concreto aannemelijk te worden gemaakt.

Ondanks de objectieve elementen in het administratief dossier werd verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud niet bevraagd over zijn vrees voor vervolging omwille van verwestering. Verzoeker kwam inderdaad als niet-begeleide minderjarige aan in België en verliet Afghanistan in volle puberteit.

Er is geen informatie beschikbaar over terugkerende NBM Afghanen van het Westen naar Afghanistan en hun lot in AFGH. Er kan echter worden aangenomen dat het een groep is waarvoor de regering in Afghanistan/de Taliban bijzonder beducht is: het is een groep die in het Westen heeft gewoond, zonder de supervisie van een conservatieve vaderfiguur/familiefiguur en die dus zeer receptief is voor veranderingen in persoonlijkheid en overtuiging (politiek of religieus) en dat op een zeer korte termijn. Er kan worden aangenomen dat een fundamentalistische terroristische organisatie, zoals de Taliban, deze groep terugkerende Afghanen, bijzonder zal willen opvolgen, uit vrees dat zij Westerse gewoontes zouden kunnen importeren in hun gezin, in hun gemeenschap en dus in Afghanistan. Hoe dergelijke opvolging of heropvoeding er precies zou uitzien is moeilijk in concreto weer te geven, maar, net zoals Uw Zetel motiveert in het voormeld arrest, zou er wel degelijk sprake kunnen zijn van “wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”.

Om die reden dient verzoekende partij, overeenkomstig artikel 48/3 Vw., te worden erkend als vluchteling.

3.2.1.2/ Humanitaire crisis – art. 48/4 §2,b Vw

Sedert de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 is een ernstige humanitaire crisis gaande in Afghanistan als gevolg van een gebrek aan toegang tot voedsel, droogte, internationale sancties en werkloosheid. In september en oktober 2021 was bijna de helft van de totale bevolking, ofwel , 18,8 miljoen (!) Afghanen in hoge voedselnood; 6,8 miljoen (!) Afghanen stonden op de rand van uithongering.

[uiteenzetting aangaande de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan en verwijzing naar rapporten van onder andere EASO, IPC, HRW en World Vision]

In casu rijst de vraag of de humanitaire crisis in Afghanistan valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 §2, b Vw.

[...]

De huidige humanitaire crisis in Afghanistan is inderdaad te wijten aan een complexe wisselwerking tussen verschillende actoren. De oorzaken van de huidige crisis worden helder uitgelegd in een bijdrage van Human Rights Watch¹⁶.

De belangrijkste oorzaak voor de huidige humanitaire crisis is de economische ineenstorting van Afghanistan ingevolge internationale financiële sancties (tegen de Taliban) wegens het onvermogen of nalaten van de huidige Talibanregering om compromissen te sluiten en/of toegevingen te doen op vlak van mensenrechten : [...]

Uit de conclusie van Human Rights Watch blijkt duidelijk dat wel degelijk ‘derden’ verantwoordelijk zijn voor de humanitaire crisis in Afghanistan. [...]

De Taliban heeft lang gestreden om de macht in Afghanistan te kunnen opnemen en lijken vooral gefocust op het implementeren van hun schrikbewind zoals tijdens hun vorige regeerperiode. De Taliban schendt daarbij fundamentele mensenrechten, zoals hierboven beschreven, en staat weigerachtig tegenover hulp van internationale organisaties.

De weinig humanitaire hulp die Afghanistan op heden bereikt wordt verder bemoeilijkt door toedoen van de Taliban. Dat wordt ook bevestigd door Uw Zetel in arrest nr. 278 701 dd. 13 oktober 2022, p. 32 : [...]

Hoewel vaststaat dat in een grote meerderheid van districten (min. 57%, hetgeen mogelijk nog een onderschatting is) de toelevering van humanitaire hulp wordt bemoeilijkt door geweld of bedreigingen tegen het humanitair personeel, wordt alsnog geconcludeerd dat niet blijkt dat humanitair personeel op systematische wijze wordt verhinderd in de uitoefening van haar werkzaamheden. Dergelijke conclusie tart werkelijk elke verbeelding. De interferenties zijn bovendien afkomstig van lokale (Taliban)overheden, zodat er wel degelijk een bepaalde systematiek en wederkerigheid in het optreden van de lokale overheid te begrijpen valt.

Het laat dan ook geen twijfel dat het gedrag van de Taliban de hoofdoorzaak is van de huidige humanitaire crisis in Afghanistan.

In weerwil van de motivering van verwerende partij valt de huidige humanitaire crisis in Afghanistan dus wel degelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 §2,b Vw.

Om al die redenen wordt een schending van de bovenvermelde beginselen van behoorlijk bestuur en wetsartikelen aangetoond.

Verzoekende partij houdt zich het recht voor weerwoord te geven op een eventuele aanvullende nota van verwerende partij.

Het enig middel is gegrond."

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken:

"3. Leeftijdsbeslissing;

4. Schoolattest OKAN;

5. Interimcontracten."

2.3. Bij aanvullende nota van 24 juli 2023 brengt verweerder volgende stukken bij:

"EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, [URL]

EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, [URL]

EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, [URL]

COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022

COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, [URL]

EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, [URL]

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, [URL]

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, [URL]

EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022 [URL]

UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023 [URL]".

2.4. Bij aanvullende nota van 28 juli 2023 voegt verzoeker het stuk "1/ Foto's vriendin".

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

4. Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij Afghanistan verliet in zijn puberteit en aankwam in België als niet-begeleide minderjarige. Hij hekelt dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud niet bevraagd werd over zijn vrees voor vervolging omwille van 'verwestering', alsook dat er geen informatie is over terugkerende niet-begeleide minderjarige Afghansen vanuit Europa naar Afghanistan en hun lot in Afghanistan. In geval van terugkeer naar Afghanistan vreest verzoeker te worden vervolgd door de taliban.

4.1. Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen werd aangeleverd, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "*Afghanistan security situation*" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 41 ev.).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 30).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghansen opvolgen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afgaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in Europa, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, "*Country guidance: Afghanistan*" januari 2023, p. 21 en 72-79).

4.2. Te dezen dringt zich een toekomstgerichte beoordeling van de vrees voor vervolging op ingevolge verzoekers langdurig verblijf in Europa.

Het is immers een algemeen principe dat bij de beoordeling van de vluchtelingenstatus de 'vrees voor vervolging' (artikel 48/3, § 5 van de Vreemdelingenwet) een toekomstgericht onderzoek vereist.

Bescherming dient niet alleen te worden geboden aan personen die reeds werden vervolgd, maar ook aan de personen die het risico lopen te zullen worden vervolgd.

Dit blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie die stelt: *“In dit verband moet worden vastgesteld dat in het stelsel van de richtlijn de bevoegde autoriteiten, wanneer zij overeenkomstig artikel 2, sub c, van de richtlijn beoordelen of een verzoeker een gegronde vrees heeft te worden vervolgd, zich ervan vergewissen of de gebleken omstandigheden een zodanige bedreiging voor de betrokkene vormen dat hij een gegronde vrees heeft om, gelet op zijn persoonlijke situatie, daadwerkelijk te worden vervolgd. (eigen onderlijning)”, (HvJ, 5 september 2012, *Bundesrepublik Deutschland tegen Y en Z*, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, § 76).*

Het ‘Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status (Genève, December 2011)’ van UNHCR stelt (cf. § 45): *“However, the word “fear” refers not only to persons who have actually been persecuted, but also to those who wish to avoid a situation entailing the risk of persecution.”* (eigen vertaling: *“Echter, het woord “vrees” verwijst niet alleen naar de personen die reeds werkelijk werden vervolgd, maar ook naar hen die een situatie wensen te vermijden die het risico op vervolging met zich zou meebrengen.”*).

4.3. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen geboren is op 8 januari 2004 (volgens het leeftijdsonderzoek van de FOD Justitie was hij op 7 januari 2022 16 jaar en 9 maanden met een standaarddeviatie van 1 jaar), kwam België binnen als niet-begeleide minderjarige vreemdeling op in juli/augustus 2021. Verzoeker diende een verzoek om internationale bescherming in op 30 augustus 2021 en werd bij de DVZ gehoord op 1 september 2022 (vragenlijst CGVS; verklaring DVZ). Het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS ging door op 7 februari 2023. De bestreden beslissing dateert van 16 maart 2023. Verzoeker verwierf meerderjarigheid tijdens de procedure.

Verzoeker was bijgevolg minderjarig gedurende een gedeelte van de procedure; tot het ogenblik van zijn verworven meerderjarigheid was derhalve het principe van het hoger belang van het kind een element dat mede in rekening diende te worden genomen.

5. *In casu* blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat verzoeker Afghanistan op vijftienjarige leeftijd heeft verlaten en op 30 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verzoeker verwierf meerderjarigheid gedurende de procedure (op 8 januari 2022) en is momenteel bijna vier jaar afwezig uit Afghanistan.

Verzoeker ging in Afghanistan nooit naar school, maar ging wel naar de moskee dicht bij huis waar hij de Koran leerde. Hoewel verzoeker voor zijn vertrek uit Afghanistan op vijftienjarige leeftijd al deels gevormd was naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen, heeft hij ook een deel van zijn jonge jaren, die essentieel zijn voor zijn sociale ontwikkeling, het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van bepaalde waarden en normen, in Europa doorgebracht.

Te dezen wordt een norm aanzien als het geheel van concrete gedragsregels en voorschriften die de vertaling zijn van de onderliggende waarden van een groep of samenleving. Deze normen zijn vastgelegd in rechtsregels maar het kunnen ook ongeschreven regels zijn. Normen bepalen mede het sociaal handelen, omdat mensen - veelal onbewust - hun gedrag aanpassen aan de normen van de situatie. Sociale normen zijn de (vaak ongeschreven) regels en verwachtingen die in een bepaalde context gelden. Sociale normen kunnen soms willekeurig lijken omdat ze doorheen de tijd veranderen en er zich ook (lokale) geografische verschillen voordoen, maar ze regelen en maken het sociale leven mogelijk. Normen variëren tussen en binnen samenlevingen onderling. Deviant gedrag, het niet voldoen aan bepaalde normen, heeft een invloed op de sociale status en acceptatie binnen de samenleving en kan tot uitsluiting leiden.

Wat betreft de invulling van verzoekers verblijf in België, en bij uitbreiding in Europa, blijkt uit zijn verklaringen, de stukken van het rechtsplegingsdossier en verzoekers verklaringen ter terechtzitting onder meer dat verzoeker zeer goed Nederlands spreekt en zich openstelt voor de Belgische en Europese cultuur. Verzoeker heeft in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming verschillende documenten neergelegd, die de omstandigheden van zijn verblijf in België schetsen (stukken 4-5, bij verzoekschrift; stuk 1, neergelegd bij aanvullende nota van 28 juli 2023). Uit het geheel van de elementen blijkt onder andere dat verzoeker onderwijs heeft gevolgd België, werkzaam is op de Belgische arbeidsmarkt, een sociaal netwerk heeft opgebouwd in België en een vaste vriendin heeft.

Uit het geheel van verzoekers verklaringen en de voorliggende elementen blijkt dat verzoeker zich heeft aangepast aan de omstandigheden van zijn verblijf. Verzoekers (sociale) ontwikkeling in België vloeit voort uit onder andere zijn ervaringen op school en op het werk en zijn (dagelijkse) contacten met onder meer leeftijdsgenoten, leerkrachten en collega's. Hierbij is verzoeker, al dan niet onbewust, onvermijdelijk in contact gekomen met normen en waarden die - in feite - de uitdrukking zijn van fundamentele rechten en vrijheden die door internationale en Europese mensenrechtenverdragen worden erkend en beschermd. Gelet op zijn jonge leeftijd en maturiteit, is verzoeker aldus in een identiteitsvormende fase van zijn leven blootgesteld aan gedragingen, waarden en opvattingen die strijdig (kunnen) zijn met deze die gelden in de Afghaanse samenleving.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat discriminatie van vrouwen en meisjes wijdverbreid en systematisch is in de Afghaanse samenleving. De beschikbare informatie toont aan dat er sprake is van een patroon of praktijk van discriminatie en schendingen van de rechten van vrouwen en meisjes in Afghanistan, die, samengenomen, voldoende ernstig zijn om beschouwd te worden als een daad of daden van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Dergelijke maatregelen hebben onder meer invloed op hun toegang tot gezondheidszorg, werk, bewegingsvrijheid, vrijheid van meningsuiting en het recht van meisjes op onderwijs. Sommige vrouwen en meisjes in Afghanistan kunnen ook te maken krijgen met andere vormen van mishandeling die neerkomen op vervolging (bijvoorbeeld gedwongen huwelijken, zoals kindhuwelijken, op eer gebaseerd geweld). Voor vrouwen en meisjes in Afghanistan zou een gegronde vrees voor vervolging over het algemeen gegronnd zijn (EUAA *Country Guidance: Afghanistan* van januari 2023, p. 91). *De facto* zou de situatie voor vrouwen en meisjes in Afghanistan kunnen worden omschreven als 'gender apartheid'.

Bijgevolg zal verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan terechtkomen in en deel uitmaken van de Afghaanse samenleving waarin vrouwen en meisjes systematisch worden gediscrimineerd en vervolgd. Het feit dat verzoeker zich in geval van terugkeer mogelijks aanpast aan de normen en waarden van zijn land van herkomst, betekent niet noodzakelijkerwijs dat hij zich actief zal inzetten om daden van discriminatie of vervolging jegens vrouwen en meisjes te plegen. Het houdt daarentegen wel in dat hij als minderjarige participeert aan de normen van een misogyne samenleving die vrouwen en meisjes structureel discrimineert en onderdrukt en, bijgevolg, (onbewust) deelneemt aan daden van discriminatie en/of vervolging tegen vrouwen en meisjes.

Ingevolge verzoekers (sociale) ontwikkeling in België, in het bijzonder zijn regelmatige en sociale contacten met vrouwen en meisjes (zie ook zijn relatie), alsook zijn jonge leeftijd en hiermee gepaard gaande mate van maturiteit, acht de Raad het aannemelijk dat verzoeker zich niet zonder enige, al dan niet bewuste, vorm van opstandigheid of recalcitrantie zal kunnen aanpassen aan de heersende (sociale) normen van de Afghaanse samenleving. Wegens verzoekers jonge leeftijd en individuele profiel is het bovendien niet onredelijk in hoofde van verzoeker een gebrek aan zelfinzicht en risico-inschatting aan te nemen.

In dit kader dient opgemerkt dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan in contact zal komen met de taliban en zal worden geconfronteerd met de traditionele Afghaanse samenleving. Immers wordt niet betwist dat verzoeker afkomstig is uit het dorp Surkakhan, in het district Qarghayi in de provincie Laghman, een rurale omgeving waar de taliban reeds voor de machtsovername aanwezig waren. Uit de landeninformatie blijkt bovendien dat in de provincie Laghman verschillende groepen aanwezig zijn, zoals de taliban en ISKP.

Er kan worden aangenomen dat verzoeker, gelet op zijn jonge leeftijd, maturiteit en specifiek profiel, zijn (nog steeds in ontwikkeling zijnde) opvattingen die hij gedurende zijn verblijf in België heeft verworven, niet steeds zal kunnen verbergen of zich zelfs niet bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan opnieuw plaatselijke gebruiken en normen in acht moet nemen die inmiddels onder het taliban-regime aanzienlijk werden verstrengd. Dit brengt het risico met zich dat hij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap. Er moet bovendien rekening worden gehouden met de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban-autoriteiten heden zijn uitgevaardigd, zoals blijkt uit de beschikbare landeninformatie die reeds hoger werd besproken.

Gelet op het geheel van alle elementen met betrekking tot zijn concrete en specifieke, persoonlijke situatie, is de Raad van oordeel dat verzoeker aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat hij bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan.

6. Minderjarige mannelijke verzoekers om internationale bescherming, die ingevolge de duurtijd van de procedure naderhand de meerderjarigheid verworven hebben, en die zich in geval van terugkeer niet houden aan de heersende sociaal-culturele en/of religieuze normen in Afghanistan, kunnen voldoen aan de cumulatieve voorwaarden inzake de specifieke sociale groep, zoals omschreven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Dit geldt in het bijzonder voor verzoeken die worden ingediend door (destijds) minderjarigen die buiten Afghanistan een dergelijke gemeenschappelijke achtergrond of gemeenschappelijk kenmerk hebben ontwikkeld tijdens een identiteitsvormende fase van hun leven. De vereiste dat dergelijke gedragingen, kenmerken en overtuigingen alleen tot de vluchtelingenstatus kunnen leiden als ze voortkomen uit (toegeschreven) religieuze of politieke motieven moet derhalve niet voorhanden zijn.

Leeftijd en andere kenmerken kunnen leiden tot bepaalde sociale groepen, die niet noodzakelijkerwijs ophouden te bestaan alleen omdat de minderjarigheid eindigt, aangezien de gevolgen van het behoren tot een sociale groep mogelijk niet eindigen, zelfs als de verzoeker niet langer minderjarig is.

Dienvolgens stelt de Raad vast dat minderjarigen, dan wel minderjarigen die meerderjarigheid hebben verworven tijdens de procedure, die hun internationaal erkende mensenrechten laten gelden en/of non-conformistisch gedrag, waarden en overtuigingen hebben aangenomen, en daardoor worden gezien als personen die zich niet houden aan de heersende sociaal-culturele en/of religieuze normen in Afghanistan, kunnen worden beschouwd als een bepaalde sociale groep, vooral - maar niet uitsluitend - als de aanneming van deze kenmerken, waarden en overtuigingen plaatsvond in een identiteitsvormende fase van hun leven.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat en het specifieke profiel van verzoeker, de verschillende stukken die werden voorgelegd en de voorhanden zijnde landeninformatie, is de Raad van oordeel dat, mede gelet op het voordeel van de twijfel, in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst in hoofde van verzoeker als minderjarige een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen omwille van het behoren tot een specifieke sociale groep. Tevens blijkt dat er voor hem in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming en geen intern vestigingsalternatief voorhanden is aangezien *in casu* de taliban de actor van vervolging is en het hele Afghaanse grondgebied in handen heeft.

Daarenboven, indien verzoeker door personen uit zijn lokale gemeenschap van deviant gedrag inzake de heersende (sociale) normen beschuldigd wordt, dan kunnen de de-facto-talibanautoriteiten evenmin worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Gezien de taliban geen actor van bescherming is, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op.

7. De Raad is zich er terdege van bewust dat de erkenning van de vluchtelingenstatus een mogelijkheid tot gezinshereniging opent. Of gezinshereniging in het belang van verzoeker is, moet in het kader van die specifieke verblijfsprocedure door de bevoegde diensten manifest worden onderzocht.

8. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van verweerder, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf september tweeduizend drieëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS